

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	9520100014
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Štift
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:9520100014.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Šifta a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obžalovaného Ing. L. P., pre pokus zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 14 ods. 1, § 261 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 a iné, prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 21. mája 2026 v Bratislave odvolanie prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podané proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 28. novembra 2024, sp. zn. PK-1T/3/2020, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora sa zamietá.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej aj „prvostupňový súd“) samosudkyňou rozsudkom z 28. novembra 2024, sp. zn. PK-1T/3/2020, rozhodol, že obžalovaný Ing. L. P. sa podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku („Tr. por.“) z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, oslobodzuje spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 20. januára 2020, č. k. VII/1 Gv 138/18/1000-51, pre skutok v obžalobe právne kvalifikovaný ako pokus zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 14 ods. 1, § 261 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona (ďalej „Tr. zák.“) účinného do 31. júla 2019 v jednočinnom súbehu s pokusom prečinu subvenčného podvodu podľa § 14 ods. 1, § 225 ods. 1 Tr. zák. na tam uvedenom skutkovom základe s tým, že ako konateľ spoločnosti J. s. r. o., so sídlom M. W. XXX, IČO: XXXXXXXXX (od 13. septembra 2017 J. W., s. r. o., M. W.) v úmysle vylákať podporu v poľnohospodárstve v súvislosti so schémami oddelených priamych platieb, podal dňa 31. mája 2017 prostredníctvom regionálneho pracoviska v Michalovciach na Pôdohospodársku platobnú agentúru so sídlom R.G. XX, Q. (od 1. januára 2018 W. XX, Q.) Jednotnú žiadosť na rok 2017, v ktorej v rozpore s § 2 ods. 1 až 3 nariadenia vlády SR č. 342/2014 Z. z. v platnom znení, ktorým sa ustanovujú pravidlá poskytovania podpory v poľnohospodárstve v súvislosti so schémami oddelených priamych platieb, žiadal jednotnú platbu na plochu a platbu na poľnohospodárske postupy prospešné pre klímu a životné prostredie na výmeru o rozlohe 347,46 ha, poskytované z Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu, tiež žiadal doplnkovú vnútroštátnu platbu na plochu na užívanú výmeru 316,65 ha, poskytovanú zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, ktorá bola stanovená na 0,00 eur/ha na rok 2017, ako aj platbu pre

oblasti s prírodnými alebo inými osobitnými obmedzeniami, ktorá je poskytovaná z Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka, pričom táto Jednotná žiadosť na rok 2017 sa týkala katastrálnych území U. a M. W., štvorca W., okres F. M. A., kultúrnych dielov č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X a č. XXXX/X, a to napriek tomu, že túto plochu spoločnosť J. s. r. o., M. W. XXX, za ktorú konal, neobhospodarovala, pričom požadovaná platba v prospech tejto spoločnosti zo strany Pôdohospodárskej platobnej agentúry so sídlom W. XX, Q. vyplatená nebola, čím konal v rozpore s § 31 ods. 1 písm. a) a písm. n) zákona č. 523/2004 Z. z. v platnom znení o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a v prípade vyplatenia požadovanej podpory by spôsobil poskytovateľovi týchto platieb Pôdohospodárskej platobnej agentúre, W. XX, Q., škodu vo výške 81.559,0845 eur, ktorá predstavuje prostriedky pochádzajúce z Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu a z Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka.

Proti rozsudku prvostupňového súdu v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku („Tr. por.“) podal odvolanie v neprospech obžalovaného prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky priamo po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní do zápisnice, ktoré odôvodnil podaním z 28. januára 2025 (č. l. 3415 - 3416), v ktorom navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátiť vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Prokurátor uviedol, že túto trestnú vec je potrebné vnímať v širšom historickom kontexte vychádzajúceho zo sporov obžalovaného s Q. W. s tým, že kým Q. W. ako skúsený poľnohospodár sa poľnohospodárskou činnosťou zaoberal a doposiaľ zaoberá po dlhé časové obdobie prostredníctvom viacerých jeho spoločností s predmetom podnikania v poľnohospodárstve majú k dispozícii poľnohospodársku techniku, iné prostriedky a zamestnancov. U obžalovaného išlo v inkriminovanom roku 2017 o úplne ojedinelé deklarovanie údajne sa zaoberať poľnohospodárskou činnosťou len v tomto roku a nikdy predtým a ani potom, bez poľnohospodárskej techniky, zamestnancov a bez akýchkoľvek skúseností v tomto segmente podnikania. Práve v dôsledku úplnej absencie materiálneho a personálneho substrátu a akýchkoľvek skúseností v poľnohospodárstve, čo je pre náročné práce v poľnohospodárstve nevyhnutné, ak by boli skutočné a nielen vymyslené, ako v prípade obžalovaného, obžalovaný v rozpore so skutočnosťou deklaroval, že tieto práce mu na základe zmluvy vykonal rumunský občan P. J. K. a koordinoval ich v čase trestného konania nebohý p. R.. Ako však vyplynulo z výsluchu svedka P. J. K., žiadne takéto práce nevykonával, nepozná obžalovaného a tiež uviedol, že došlo k zneužitiu jeho identity po krádeži jeho dokladov. O tom, že k zneužitiu identity P. J. K. došlo práve zo strany obžalovaného svedčí to, že takýto stav prospieva a vyhovuje len obžalovanému, absolútne nikomu inému. Navyše z dodatočne predložených informačno - technických prostriedkov prokurátorom súdu je celkom evidentné, že obžalovaný sa spätne, najmä fotografiami menovaného s prispôsobeným spätným dátumom, snažil deklarovať, že takáto osoba s ním spolupracovala a ním deklarované poľnohospodárske plochy obrábala. Nemožno preto akceptovať konštatovanie súdu a považovať ho za správne, že neskúmal ďalšie skutočnosti, ktoré zostali neobjasnené ohľadne osoby P. J.. K., pretože zistenie reálneho obhospodarovania poľnohospodárskej plochy je prvou a absolútne ťažiskovou podmienkou pre vyvodenie trestnej zodpovednosti za žalované trestné činy.

Podľa prokurátora druhou ťažiskovou podmienkou je, že žiadateľovi je takáto plocha k dispozícii k 31. máju príslušného roka, čo vyplýva z nariadenia vlády SR č. 342/2014 Z. z. platného v čase skutku, ktorým sa ustanovujú pravidlá poskytovania podpory v poľnohospodárstve v súvislosti so schémami oddelených priamych platieb. Z vykonaného dokazovania je však úplne zrejmé, že obžalovaný inkriminovanú poľnohospodársku plochu v katastrálnom území U. a M. W. ani neobhospodaroval a ani nemal k dispozícii, pretože preukázateľne túto plochu obhospodaroval a mal k dispozícii Q. W., resp. jeho obchodné spoločnosti. Toto zistenie vyplýva z celého radu dôkazov, počnúc výpoveďou svedka Q. W., cez množstvo svedkov, ktorí pre neho poľnohospodárske práce fyzicky a nespochybniteľne vykonávali až po listinné dôkazy o použití strojov, hnojív, chemických prípravkov, vrátane notárskych zápisníc o vykonávaní prác, práve W., pričom v prípade obžalovaného niet o takýchto dôkazoch ani zmienky (okrem obžalovaným vymysleného rumunského občana P. J.. K. a nebohého p. R.). Nezodpovedá preto s poukazom na tieto početné usvedčujúce dôkazy protirečivé konštatovanie súdu na

str. 12 rozsudku, že k výpovedi svedka Q. W. už nebolo možné priradiť žiadne ďalšie dôkazy o protiprávnom konaní obžalovaného.

V tomto kontexte je podľa prokurátora potrebné z hľadiska trestného práva posudzovať aj súdom uvádzané rozhodnutia Pôdohospodárskej platobnej agentúry (ďalej aj „PPA“), Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR a Správneho súdu v Bratislave, ktoré síce zo správneho hľadiska skutočne vyznievajú v prospech obžalovaného a v neprospech Q.. W. a ich spoločností, avšak z pohľadu trestného práva je nutné ich vnímať ako predbežnú otázku podľa § 7 ods. 1 Tr. por. a v prospech obžalovaného a v neprospech Q.. W. vyznievajú len z dôvodov formálnych chýb napr. v obsahu nájomných a podnájomných zmlúv týkajúcich sa dátumov, podpisov, sídiel spoločností, predmetu nájmu a pod. Nemajú však reálny význam z hľadiska trestného práva. Z pohľadu trestného práva a vyodenia trestnej zodpovednosti u obžalovaného je podstatné, že inkriminovanú poľnohospodársku plochu v katastrálnom území U. a M. W. v roku 2017, predtým a ani potom, ani neobhospodaroval a ani nemal k dispozícii, pretože preukázateľne túto plochu obhospodaroval a mal k dispozícii, a to nielen v roku 2017, ale časovo súvislo Q. W., resp. jeho obchodné spoločnosti a existuje ucelená reťaz priamych a nepriamych dôkazov, z ktorých by mohol súd vyvodiť nepochybný záver, že sa stal skutok, tento je trestnými činmi a spáchal ho obžalovaný.

K podanému odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný vlastným podaním zo 17. februára 2025 (č. l. 3443 - 3453), ako aj prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Križalkoviča podaním zo 17. februára 2025 (č. l. 3436 - 3441), s tým, že bolo navrhnuté odvolanie prokurátora zamietnuť podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Obžalovaný vo vyjadrení v podstate uviedol, že odvolanie je celkom zjavne v rozpore so skutkovým a právnym stavom veci, ktorý bol spoľahlivo zistený a zadokumentovaný v priebehu hlavného pojednávania. Uviedol, že trestné konanie bolo od začiatku nezákonným a orgánmi činnými v trestnom konaní boli porušené jeho základné ústavné práva a v tomto ohľade poukázal predovšetkým na účelovosť trestného oznámenia Q. W. a jeho riadne nepreverenie pred začatím trestného stíhania a postup pri rozhodovaní o jeho sťažnosti podanej proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Podľa obžalovaného súd ani nemal prijať obžalobu a nemal nariadiť hlavné pojednávanie. Ak ale hlavné pojednávanie prebehlo, tak je zrejmé, že na základe vykonaných dôkazov nemožno v žiadnom prípade konštatovať jeho vinu, keď ani jedno z čiastkových konaní uvedených v skutkovej vete obžaloby sa nepreukázalo, pričom následne vo vyjadrení poukazuje a rozoberá jednotlivé dôkazy. Podľa obžalovaného po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. súd s rovnakou starostlivosťou objasnil okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonal dôkazy tak, aby umožnil spravodlivé rozhodnutie a súd dospel k správne právnemu názoru a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zákonom v spravodlivom rozsudku.

Obžalovaný prostredníctvom obhajcu vo vyjadrení v podstate uviedol, že z doplneného dokazovania nariadeného odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení z 28. septembra 2023, sp. zn. 5 To 11/2022, vyplynulo, že skutkovým okolnostiam uvedeným v obžalobe prokurátora nezodpovedajú objektívne a náležite ustálené fakty. Na základe žiadosti obžalovaného, ktorá je predmetom trestného stíhania, došlo k oprávnenému vyplateniu platieb vo výške, ako sú ustálené v rozsudku prvostupňového súdu ako to bolo prezentované aj svedkyňou Ing. S. D., pracovníčkou PPA na hlavnom pojednávaní 28. októbra 2024, teda žiadosť spoločnosti J. s. r. o. bola oprávnená a naopak spoločnosti svedka W. K. Y., s. r. o. a J. D. s. r. o., v ktorých je konateľom a ktoré súvisia s touto trestnou vecou, umelo vytvárali podmienky na získanie dotácií, pričom kontrolou bolo zistené predstieranie existencie právneho titulu, čo viedlo k nulovým platbám a tieto skutočnosti sú potvrdené všetkými oboznámenými rozhodnutiami vo vzťahu k uvedeným spoločnostiam. Napriek tomu prokurátor v odvolaní tieto rozhodnutia neakceptuje a tvrdí, že ministerstvá a správne súdy vyhodnotili nesprávnosť nájomných zmlúv len z dôvodov existencie formálnych chýb v obsahu nájomných a podnájomných zmlúv týkajúcich sa dátumov, podpisov, sídiel spoločností, predmetu nájmu a podobne, čo sú podstatné náležitosti zmlúv ako právnych úkonov. Teda konštatovanie prokurátora, že ide len o formálne chyby, je zavádzajúce a nejedná sa len o tzv. písárske

chyby, ale bolo preukázané, že tieto zmluvy boli falšované. Rovnako je neprípustné vyvodzovanie trestnej zodpovednosti z historického kontextu vychádzajúceho zo sporov obžalovaného s Q. W. a už vôbec nie z toho, že Q. W. je skúsený poľnohospodár, ktorý sa poľnohospodárskou činnosťou zaoberal a doposiaľ zaoberá po dlhé časové obdobie prostredníctvom viacerých jeho spoločností s predmetom podnikania v poľnohospodárstve. Predmetom trestného stíhania je konkrétne obdobie, konkrétne žiadosti, v konkrétnom čase a obžalovaný preukázal osoby, ktoré mu pomáhali pri obstaraní poľnohospodárskych prác a už pri sejbě bolo nepochybné, že svedok W. obhospodaruje svojimi spoločnosťami nehnuteľnosti, ku ktorým nemá právny titul a že poškodzuje nielen obžalovaného, ale aj iných poľnohospodárov, ktorí boli aj vypočutí na hlavnom pojednávaní a že neoprávnene bral dotácie na nehnuteľnosti, ku ktorým nemal právny titul. Poľnohospodárska platobná agentúra zistila, že na poľnohospodárskych pozemkoch, ktoré boli predmetom žiadosti a následných kontrol, obžalovaný pôsobil. Pokiaľ ide o osobu svedka K., z dokazovania je zrejmé, že takáto osoba sa v roku 2017 a následne aj v roku 2018 na Slovensku vyskytovala a nielen že s obžalovaným uzavrela dohodu o poskytnutí poľnohospodárskych prác, ale je zapísaná v Obchodnom registri aj v najmenej v dvoch obchodných spoločnostiach ako konateľ a tieto listiny boli súdom oboznámené. Pokiaľ prokurátor poukazuje na podmienku pre poskytnutie dotácie, že žiadateľovi je plocha k dispozícii k 31. máju príslušného roka, tak plochy, ktoré sú predmetom tohto konania, svedok W. a jeho spoločnosti k 31. máju 2017 v zákonnej dispozícii nemali. Tvrdenia prokurátora v odvolaní sú v rozpore s rozhodnutím PPA o priznaní platieb z 21. januára 2020, pretože z tohto rozhodnutia je nepochybne možné zistiť, že sa jednalo o pozemky v katastrálnych územiach U. a M. W. a W., konkrétne kultúrne diely označené číslom a PPA zároveň v rozhodnutí uviedla zoznam pozemkov so zisteným nadhodnotením a znížením, pričom toto aj vyčíslila a dodala, že kľúčovým podkladom pre rozhodnutie boli výsledky uskutočnených kontrol.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) na rozhodnutie o podanom odvolaní 10. februára 2025 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2025 v znení účinnom v čase nápadu veci rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a JUDr. Marián Mačura. Spisový materiál bol na základe žiadosti zapožičaný Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky v období od 13. júna do 22. decembra 2025 a od 15. januára do 16. januára 2026.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa vykonalo v neprítomnosti poškodenej Pôdohospodárskej platobnej agentúry, prokurátor v konečnom návrhu poukázal na obsah odôvodnenia odvolania a zotrval na návrhu v ňom uvedenom. Zdôraznil, že podľa jeho vnútorného presvedčenia danú pôdu v roku 2017 obhospodaroval Q. W., čo vyplýva z výpovede asi 10 svedkov a z listinných dôkazov. Na tejto pôde nepracoval obžalovaný a ani dotknutý rumunský štátny občan, ktorých tam nikdy nikto nevidel. Čo sa týka rozhodnutí vydaných v tejto veci správnymi orgánmi a súdmi, tak tieto vyznievajú v prospech obžalovaného, ale ide o dôvody formálneho charakteru. Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu uviedol, že to, čo uvádzal prokurátor v odvolaní, považuje za neprijateľné. V prípade rozhodnutí ministerstva pôdohospodárstva a správneho súdu nešlo o formálne pochybenia, ale z týchto rozhodnutí vyplýva, že išlo o fingovanie dotknutých zmlúv. Poukázal na skutočnosti, ktoré vyplývajú zo zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, na základe ktorého bolo doplnené dokazovanie, ktoré prvostupňový súd následne správne posúdil. Odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť. Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že súhlasí s vyjadrením obhajcu a navrhol odvolanie zamietnuť, je nevinný.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd proti rozsudku vydanom Špecializovaným trestným

súdom (§ 315 Tr. por.) na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil. Zo spisového materiálu vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním podaným prokurátorom proti výroku, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že ide v poradí o druhý vo veci vydaný rozsudok prvostupňovým súdom, keď prvým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu zo 7. februára 2022, č. k. PK-1T/3/2020-3127, bol obžalovaný Ing. L. P. uznaný vinným z pokusu zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 14 ods. 1, § 261 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. júla 2019 v jednočinnom súbehu s pokusom prečinu subvenčného podvodu podľa § 14 ods. 1, § 225 ods. 1 Tr. zák. s uložením úhrnného podmieneného trestu odňatia slobody vo výmere tri roky so skúšobnou dobou s probačným dohľadom na štyri roky spolu s povinnosťou spočívajúcou podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom výchovnému programu, súčasťou ktorého bude najmenej trikrát účasť na hlavnom pojednávaní Špecializovaného trestného súdu, predmetom ktorého bude prejednanie trestných činov poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev alebo subvenčného podvodu. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie obžalovaný, na podklade ktorého Najvyšší súd SR uznesením z 28. septembra 2023, sp. zn. 5 To 11/2022, podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. zrušil rozsudok prvostupňového súdu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Základným dôvodom zrušenia prvého rozsudku prvostupňového súdu odvolacím súdom bola skutočnosť, že rozsudok bol v určitej časti nepreskúmateľný, keďže prvostupňový súd k tvrdeniam a záverom uvádzaným v skutkovej vete rozsudku neuviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantné skutočnosti a úvahy, z ktorých by vyplývalo ako k nim dospel a zároveň z rozsudku nevyplývalo, ako sa súd vyrovnal v podstatnej časti s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného, čo malo za dôsledok aj vznik pochybností o správnosti skutkových zistení. Odvolací súd pritom nariadil prvostupňového súdu vykonať konkrétne dôkazné prostriedky, a to opätovne podrobne vypočúť zástupcu poškodenej Pôdohospodárskej platobnej agentúry, prečítať ako listinné dôkazy dotknuté rozhodnutia PPA a Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR týkajúce sa spoločností J. W., s.r.o., J. D.. W.. s.r.o. a K. Y., s.r.o., ako aj listiny týkajúce sa toho, že obžalovaný mal pôvodne podanú Jednotnú žiadosť na rok 2017 z 31. mája 2017 modifikovať 5. októbra 2017 predložením Špecifikácie nezrovnalostí v pobočke PPA Michalovce ohľadom obžalovaným uvádzaného zníženia uplatňovanej výmery oproti pôvodnej žiadosti o 96,02 ha a k tomuto zníženiu uplatňovanej výmery, resp. k dôvodom vypočúť aj obžalovaného, keďže sa k tomu na hlavnom pojednávaní pri výpovedi relevantne nevyjadril, ďalej vykonať dôkazy, ktoré prvostupňový súd uvádzal v rozsudku, hoci neboli na hlavnom pojednávaní vykonané s tým, že po vykonaní k veci sa vzťahujúceho dokazovania bude nutné, aby prvostupňový súd dôsledne a objektívne vyhodnotil dôkazné prostriedky vykonané zákonným spôsobom a dôkazy z nich získané v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že prvostupňový súd rešpektoval predošlé zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu a dané dôkazné prostriedky vykonal. Na hlavnom pojednávaní 30. septembra 2024 boli vypočúť obžalovaný Ing. L. P. a svedok JUDr. D. Y. z Pôdohospodárskej platobnej agentúry, na hlavnom pojednávaní 28. októbra 2024 bola vypočutá svedkyňa Ing. S. D. z Pôdohospodárskej platobnej agentúry a boli prečítané listinné dôkazy v uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní a na hlavnom pojednávaní 25. novembra 2024 boli prečítané listinné dôkazy v uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní a po záverečných rečiach strán a poslednom slove obžalovaného bolo hlavné pojednávanie odročené na 28. novembra 2024, kedy bol prvostupňovým súdom vyhlásený napadnutý rozsudok v znení uvedenom na začiatku odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Odvolací súd po posúdení prejednáwanej veci k napadnutému rozsudku prvostupňového súdu uvádza nasledujúce skutočnosti.

Odvolací súd po posúdení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, napadnutého rozsudku prvostupňového súdu a podaného odvolania dospel k záveru, že napadnutý rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom a je vecne správny a prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní rešpektoval zásadu náležitého zistenia skutkového stavu podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zrozumiteľne a dostatočne určitým spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval. Odvolací súd sa s týmito dôvodmi a argumentmi uvedenými prvostupňovým súdom stotožňuje a nie je možné mu v jeho skutkových zisleniach a na nich nadväzujúcich právnych úvahách vytknúť také skutočnosti, ktoré by mali za následok nutnosť zrušenia napadnutého rozsudku, pričom odvolací súd, aj vzhľadom na obsah podaného odvolania, z nich zdôrazňuje a dopĺňa ich nasledovnými skutočnosťami.

Odvolací súd vo svojom predošlom meritórnom rozhodnutí (uznesenie z 28. septembra 2023, sp. zn. 5 To 11/2022) uviedol, že prvostupňový súd vo svojom prvom vydanom rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo žalovanej trestnej činnosti, nechal pri vyhodnotení dokazovania riadne do úvahy dôkazy svedčiace tvrdeniam obžalovaného o tom, že k daným pozemkom mal ako jediný právny titul a právo danú pôdu obhospodarováť, a to jednak svedecké výpovede Mgr. U. R., JUDr. L. M., Ing. L. B., Ing. R. B. a J. A., jednak vo veci vydané rozhodnutia správnych orgánov.

V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na tú podstatnú skutočnosť, ktorá je príznačná pre posúdenie tejto trestnej veci, že obžaloba, ktorej predmetom bolo konanie obžalovaného, ktoré malo spočívať v podstate v tom, že sa mal pokúsiť získať dotáciu z prostriedkov Európskej únie, resp. štátneho rozpočtu Slovenskej republiky na poľnohospodárske pozemky, ktoré v skutočnosti nemal obhospodarováť, bolo podaná na prvostupňový súd 20. januára 2020, pričom na druhý deň 21. januára 2020 bolo vydané Pôdohospodárskou platobnou agentúrou, ktorá bola v tomto konaní poškodenou osobou, rozhodnutie č. 500/1814/22562/2017 (č. l. 2797 a osobitný prílohový spis) o tom, že na základe žiadosti z 31. mája 2017 schvaľuje spoločnosti J. W., s. r. o., poskytnutie podpory formou jednotnej platby na plochu v sume 5.794,49 eur podľa § 7 nariadenia vlády SR č. 342/2014 Z. z., platby na poľnohospodárske postupy prospešné pre klímu a životné prostredie v sume 15.813,85 eur podľa § 8 nariadenia vlády SR č. 342/2014 Z. z. a platby pre vybrané oblasti s prírodnými obmedzeniami v sume 2.842,61 eur podľa § 5 nariadenia vlády SR č. 75/2016 Z. z. Teda samotný poškodený vydal rozhodnutie, ktorým obchodnej spoločnosti obžalovaného na základe žiadosti uvádzanej v obžalobe, ktorou si mal obžalovaný neoprávnene požiadať o podporu v poľnohospodárstve, schválil takú podporu. Uvedenú skutočnosť potvrdila na hlavnom pojednávaní zástupkyňa PPD, svedkyňa Ing. S. D. s tým, že išlo o oprávnenú platbu.

Na druhej strane sú obsahom spisu rozhodnutia vydané PPA a potvrdené Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR ako odvolacím orgánom, ktorými bola neschválená taká podpora v poľnohospodárstve na základe žiadostí z 15. mája 2017 spoločnostiam svedka Q. W. K. Y., s. r. o. a J. D.. W. s. r. o. s tým, že podkladom pre vydanie rozhodnutí bola okrem iného kontrola na mieste vykonaná PPA z dôvodu rozporu po krížových kontrolách s tým, že žiadateľ nepreukázal užívacie právo k daným pozemkom, pričom tieto rozhodnutia boli za vecne správne posúdené aj následnými rozhodnutiami súdov, ktorými boli zamietnuté žaloby podané týmito obchodnými spoločnosťami proti rozhodnutiam ministerstva - rozsudky Krajského súdu v Bratislave z 1. decembra 2022, sp. zn. 1S/7/2020 a Správneho súdu v Bratislave z 12. marca 2024, sp. zn. BA-5S/5/2020.

Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ zo svedeckých výpovedí vyplýva, že boli vykonané dve skupiny výpovedí, z ktorých jedna časť (svedkovia Q. W. a osoby, ktoré pre neho v poľnohospodárstve pracovali ako jeho zamestnanci) poukazovala na užívanie daných poľnohospodárskych pozemkov v rozhodnom čase Q. W. a jeho spoločnosťami, zatiaľ čo druhá časť svedeckých výpovedí (Mgr. U. R. a ďalší uvedení vyššie na predošlej strane) poukazovala na to, že danú pôdu mal obhospodarováť obžalovaný, resp. jeho spoločnosť J. W., s. r. o. (resp. J. s. r. o.), z rozhodnutí správnych orgánov a súdov (vrátane samotného poškodeného) vyplýva, že oprávneným na poskytnutie daných platieb bola

spoločnosť obžalovaného, ktorá mala užívacie práva k daným pozemkom, pričom podkladom pre vydanie daných rozhodnutí v správnom konaní bola práve kontrola vykonaná samotným poškodeným z dôvodu rozporu po krížových kontrolách (na danú pôdu si uplatnili dotácie viacerí žiadatelia). Pokiaľ v tejto súvislosti prokurátor v odvolaní uvádzal, že predmetné rozhodnutia vydané v správnom konaní vyznievajú v prospech obžalovaného a v neprospech svedka Q. W. z dôvodov formálnych chýb v obsahu nájomných a podnájomných zmlúv a nemajú relevantný význam z hľadiska trestného práva, tak odvolací súd sa s ním nestotožnil. Z obsahu výrokov daných rozhodnutí vydaných v správnom konaní jednoznačne vyplýva, že príslušné dotácie boli schválené spoločnosti obžalovaného, zatiaľ čo spoločnostiam svedka Q. W. neboli schválené, pričom išlo o situáciu rozporu v krížových kontrolách, ktorá bola riešená PPA uskutočnením kontroly na mieste, z ktorej vyplynulo, že oprávneným užívateľom daných pozemkov bol obžalovaný, resp. jeho obchodná spoločnosť s tým, že spoločnosti Q. W. nepreukázali právo užívania danej pôdy a za týmto neboli iba formálne nedostatky, keďže iba na ich základe nemohol správny orgán dôjsť k danému vecnému záveru.

Pokiaľ odvolateľ v tejto súvislosti uvádza, že uvedené rozhodnutia správnych orgánov a súdov o zamietnutí žaloby, resp. skutočnosti z nich plynúce, treba posudzovať ako predbežnú otázku podľa § 7 ods. 1 Tr. por., tak odvolací súd uvádza nasledovné skutočnosti.

Podľa § 7 ods. 1 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd posudzujú samostatne predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú; ak je o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu, Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), Súdneho dvora Európskej únie alebo iného štátneho orgánu, orgány činné v trestnom konaní a súd sú takým rozhodnutím viazané, ak nejde o posúdenie viny obvineného.

Z uvedeného ustanovenia výslovne vyplýva, že súd v trestnom konaní posudzuje samostatne predbežné otázky (t. j. otázka, ktorá ako taká nie je predmetom konania, avšak jej vyriešenie je predpokladom rozhodnutia vo veci) s tým, že je viazaný právoplatným rozhodnutím iného štátneho orgánu, ak nejde o posúdenie viny obžalovaného. V danej veci súd samostatne posudzoval, kto bol oprávnený užívateľ danej pôdy, čo však neznamená, že nemohol vziať do úvahy aj predmetné rozhodnutia vydané inými štátnymi orgánmi, resp. skutočnosti v nich uvedené. Vo veci neboli vykonané dôkazy (prokurátorom ani navrhnuté na vykonanie), ktoré by relevantným spôsobom spochybňovali kontrolu na mieste PPA zo 7. júna 2018 vykonanú práve z dôvodu rozporu po krížových kontrolách na sporných pozemkoch a tým aj závery daných rozhodnutí. Odvolací súd teda nezistil žiadne také relevantné skutočnosti, ktoré by ho viedli k spochybneniu záverov z daných rozhodnutí vyplývajúcich.

Obdobne pokiaľ odvolateľ poukazoval, že Q. W. je na rozdiel od obžalovaného skúsený poľnohospodár, ktorý sa touto činnosťou zaoberá po dlhé časové obdobie, zatiaľ čo u obžalovaného išlo o ojedinelé deklarovanie zaoberaním sa poľnohospodárskou činnosťou, tak uvedené nie je určujúce, keďže predmetom posudzovania bol práve iba žiadosť podaná a týkajúca sa roku 2017, a to bez ohľadu na to, či žiadateľ už predtým pôsobil v poľnohospodárstve, čo je teda z tohto pohľadu irelevantným.

Pokiaľ odvolateľ poukazoval, že z výsluchu svedka P. J. K. vyplývalo, že žiadne poľnohospodárske práce pre obžalovaného nevykonával a že došlo k zneužitiu jeho identity po krádeži jeho dokladov s tým, že z informačno-technických prostriedkov vyplýva, že sa obžalovaný snažil deklarovať, že takáto osoba s ním spolupracovala, tak odvolací súd uvádza nasledovné. Obžalovaný k prečítanej výpovedi tohto svedka na hlavnom pojednávaní uviedol, že nejde o identickú osobu, s ktorou uzatvoril dohodu o vykonaní poľnohospodárskych prác a obhajoba poukazovala, že taká osoba je zapísaná v Obchodnom registri v najmenej dvoch obchodných spoločnostiach ako konateľ. Z uvedeného teda možno jednoznačne odvodiť iba to, že skutočný P. J. K. nevykonával poľnohospodárske práce u obžalovaného, nie však to, že iná osoba, podľa všetkého vydávajúca sa za neho, také práce nemohla vykonávať. Pokiaľ ide o poukazovanie na informačno - technické prostriedky, tak z nich vyplýva iba to, čo mohol obžalovaný plánovať urobiť, avšak z vykonaných dôkazov nevyplýva, že k tomu aj skutočne došlo.

Na uznanie viny obžalovaného zo spáchania určitého skutku sa podľa zásady náležitého zistenia

skutkového stavu veci vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie ohľadom viny o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, a nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorý z možných variantov skutku zodpovedá skutočnosti, musí súd zvoliť tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, resp. ak existujú rozpory alebo nedostatočné dôkazy na rozhodnutie o uznaní viny, musí tieto súd vyhodnotiť v prospech obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), resp. uznanie viny nemožno zakladať na nejednoznačných záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti. Zo zásady in dubio pro reo tiež vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obžalovaného. Zo zásady prezumpcie nevinu ustanovenej v čl. 50 ods. 2 Ústavy SR, čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že obžalovanému musí byť vina preukázaná bez akýchkoľvek pochybností a tento nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, hoci svedčiacu v jeho prospech. Prezumpcia nevinu znamená, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina, resp. obžalovaný nemá povinnosť dokazovať svoju nevinu.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd v zhode s výrokom napadnutého rozsudku dospel k záveru, že vzhľadom na výsledky dokazovania zostali dôvodné pochybnosti, resp. nebolo jednoznačne dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a preto prvostupňový súd v súlade so zákonom obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por. Z vykonaného dokazovania nebolo možné prísť k jednoznačnému záveru, že by spoločnosť J. s. r. o., za ktorú konal obžalovaný, danú poľnohospodársku pôdu, na ktorú bola 31. mája 2017 podaná žiadosť o poskytovanie podpory v poľnohospodárstve, k tomuto dátumu neobhospodarovala, o čom po vykonanom dokazovaní zostali dôvodné pochybnosti [nie iba o zavinení v konaní obžalovaného ako to uvádzal v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd, keďže nedostatok samotného úmyselného zavinenia v konaní obžalovaného by bol podľa ustálenej súdnej praxe dôvodom pre oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por.].

Prvostupňový súd teda postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ obžalovaného oslobodil spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a preto podané odvolanie prokurátora odvolací súd zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.